

Na haar studie communicatiewetenschap wil Amanda werkervaring opdoen en reizen. Ze vertrekt naar Maleisië om stage te lopen op de communicatieafdeling van een non-profit organisatie. Natuurlijk loopt alles anders dan ze had verwacht....

Werken met schizofrenen

We rijden naar Johor Bahru, rechtstreeks naar The Home, de non-profit organisatie waar ik ga werken. Het is een uurtje rijden. MeiMei praat zoals altijd honderduit, maar over wat ik precies ga doen, is ze nog steeds vaag. Als we aankomen, begrijp ik waarom. Ik ga niet werken op de communicatieafdeling van The Home, er wordt van me verwacht dat ik de bewoners ga verzorgen...

The Home is oorspronkelijk bedoeld voor lichamelijk gehandicapte mensen, maar doordat de leiding nogal moeite heeft met het weigeren van mensen, bestaat 95% van de bewoners uit verstandelijk gehandicapten. In Maleisië staat The Home dan ook bekend als The mental hospital. De bewoners noemen ze *mentally challenged*. Het tehuis wordt vooral bevolkt door schizofrenen, maar die zijn niet gevaarlijk; de hoeveelheid medicatie die ze krijgen toegediend is zó groot, dat ze de hele dag zo stoned zijn als de gemiddelde Amerikaan die een weekendje naar Amsterdam komt. Ik ben dus de nieuwste bewoner van The Home. Ik, die elke schreeuwende gek die ik tegenkom in Amsterdam negeer. Ik, die mijn au paircarrière vroegtijdig om zeep hielp omdat ik moest kokhalzen bij het verschonen van luiers. Ik, die bij het breken van een nagel in paniek raak. O ja, en had ik al gezegd dat ik ben afgestudeerd in de communicatie? En dan moet ik nu een stel gehandicapten gaan voederen, verschonen en baden? De enige persoon die ik wil inzepen is lang, breed, donker, intelligent en heeft gevoel voor humor.

Ik besluit de fysieke verzorging van de bewoners over te laten aan de zusters en me toe te leggen op de geestelijke ontwikkeling van de bewoners. "Ze houden van zingen en dansen, je kunt ze daarin lesgeven", stelt de directrice van mijn dynamische werkomgeving voor. Zingen valt af: ik ben ooit vriendelijk verzocht een Antwerpse karaoke-bar te verlaten tijdens mijn vertolking van 'Paradise by the Dashboard Light'. Dat wordt dus dansen.

Ik sta in de gymzaal en voor mij staan 22 niet al te snuggere bewoners van The Home. Sommigen kijken me vragend aan, enkelen gaan op de grond zitten, anderen gaan op hun buik liggen en doen een dutje, weer anderen peuteren onophoudelijk in hun neus. Ik wil ze de Macarena leren, een simpele dans, dacht ik zo. Maar het strekken van de rechterarm op de maat van de muziek vraagt al om zo veel concentratie van mijn klasje, dat na 35 minuten nog vrijwel niemand ertoe in staat is. Ik besluit de muziek op hoog volume te gooien en gewoon 'vrij te dansen'. Ik ga helemaal uit mijn dak op een nummer van de Backstreet Boys, wanneer een meisje met het Downsyndroom, Annie, naar me wijst en me keihard begint uit te lachen, wat al gauw wordt overgenomen door de rest van de groep. Het gelach blijft aanhouden, waardoor ik genoodzaakt ben mijn les over een andere boeg te gooien en te gaan zingen. Ik weet het, die arme mensen hebben het waarschijnlijk al moeilijk genoeg omdat ze gehandicapt zijn maar ik moet toch wat.

Om nog enigszins een educatieve waarde aan mijn les toe te voegen, wil ik ze *Head, shoulders, knees and toes* leren. Ik zet in, en de bewoners mompelen wat. In plaats van mee te zingen, besluit Annie windjes te laten. Dat doet ze precies op de

maat, dus enig ritmegevoel kan haar niet ontzegd worden. Het wordt een lange, stinkende les.

Volgens de directrice is het goed voor de *bonding* tussen mij en mijn protegétjes als we samen eten. Ik zit aan tafel met Essie, die ik dezelfde middag een kat zag aaien en het dier het volgende moment een paar stevige petsen op zijn hoofd zag geven. En tegenover me zit Harol die me een pasfoto en een liefdevolle blik geeft. Hij wil me helpen met eten, maar ik geef aan dat ik liever een lepel gebruik dan zijn handen. Na het eten vlucht ik naar mijn kamer. Daar aangekomen, check ik eerst mijn kast om er zeker van te zijn dat er geen verdwaalde schizofreen inzit. Vervolgens sluit ik mijn deur met twee sloten en barricadeer ik die met een stoel. Uitgeput val ik in slaap. Daar komt helaas al vrij vroeg de volgende ochtend – om half vijf – abrupt een einde aan door het geschreeuw. Ik heb nog nooit zoiets gehoord.